

Create, dream, and educate.

L'Últim Ousadia: L'Alè del Drac

CAPÍTOL 1

a

El món era ple de soroll. Els cavalls xisclaven i tronaven, els homes cridaven ordres incomprensibles, i la terra tremolava sota el peatge implacable dels cascos. A la perifèria d'aquesta cacofonia se sentava Aidan, un bell jove de mànegues arremangades i robust, d'estirada cabellera castanya i ulls d'un verd profund que contrastaven notablement amb el seu teixit bronzejat pel sol.

Era un criador de cavalls, un ofici que li havia estat transmès de generació en generació. L'ofici era dur, però Aidan tresorava cada moment, cada arrencada d'aquella vida espinosa. Les lliçons que havia après dels cavalls, la paciència, la disciplina i la connexió amb aquells magnífics animals, l'havien fet convertir-se en l'home tendre i fort que ara era.

Aquell dia, mentre els cavalls descansaven i els homes es retiraven a les seves cases, Aidan es trobava explorant les muntanyes. Encara que poc conegudes per la seva gent, per a ell eren un refugi, un lloc on podia ser lliure i solitari.

Descobrint noves sendes i salvatges paratges, els ulls d'Aidan van quedar captivats per un parpelleig a l'ombra d'una roca. Es va apropant amb cura, i allà, entre les ombres, es trobava un ou de dimensions majestuoses, pedestal de una esfera cristal·lina, amb una peau encantadora de tons pruïna i escarlata. Cap altra cosa en aquest món podia ser més que un ou de drac.

Els dracs. Llunyans records d'aventures fantàstiques, històries contades al voltant del foc. Monstres temibles per uns, divinitats per altres. Però per a Aidan, simplement una sombra misteriosa, una màgia oblida que feia anys que deuria haver-se extingit.

Però allà estava, un ou de drac. I sense que ho pogués evitar, amb el cor bategant violentament al pit, Aidan va allargar la seva mà gran i aspra i va arreplegar amb delicadesa la fràgil promesa de vida davant seu.

Els dies següents, en la solitud de la seva cabanya, Aidan va veure amb joia, incredulitat i una mica de temor com l'ou esclatava, i un petit drac sortia de la seva closca, els seus ulls, dos diamants líquids de color vermell fosc, l'observaven amb curiositat.

Kael, com Aidan el va anomenar, era un drac igual de meravellós com les llegendes els descriuen, amb escates d'un verd intens, gairebé negres, i uns ulls foscos i profunds que reflectien la lluna. I malgrat que encara era un petit, la seva presència era indubtablement majestuosa.

Amb el pas dels dies, Aidan es va encarregar de que Kael creixés en absolut secret, amagat del món i dels oïdes malignes que amenaçarien el petit. A mesura que passava el temps, les dues vides es van fusionar alhora que creixien i aprenien l'un de l'altre. Aidan li ensenyava a caçar, a volar, a lliurar-se al vent i a la lluna. I Kael, a canvi, li ensenyava la bellesa i la màgia que encara vivien en el seu món, la saviesa de les eres antigues que havien sobreviscut dins d'ell.

Però malgrat els moments d'alegria i tranquil·litat, el temor persistia en el cor d'Aidan. Sabia que en algun lloc allà fora, hi havia forces que desitjaven veure els dracs exterminats.

Aquesta por es va fer realitat quan, un dia, uns homes armats van arribar al seu poble. Eren enviats pel senyor de la guerra, un home poderós i cruel obsedit amb el poder i la destrucció dels dracs. A mesura que les seves amenaces es difonien, Aidan es va trobar a si mateix atrapat entre el deure i la por, entre la necessitat de protegir a Kael i el temor al que el senyor de la guerra podrà fer si descobria la seva existència.

En mig de la tempesta que ara es preparava, Aidan va trobar consol i esperança en un grup de rebels que lluitaven contra el senyor de la guerra. Inspirat per la seva resistència, Aidan va decidir unir-se a

Capítol 2

L'eclosió del valor

Aidan es despertà banyat en suor. L'eclosió de l'ou de drac l'havia deixat alarmat i esgotat. Els batecs del seu cor ressonaven amb el ritme del record de la visió imponent del petit drac sortint de l'ou. Kael, pensà, el nom era tan estranger com el mateix drac.

L'albada es filtrava a través de les fentes de la seva humil cabana, pintant una vista d'ombres i llum tenue. S'incorporà, eixugant-se la front amb el dos de la mà i esguardant la gàbia rústica que havia construït per la criatura. Allà, assegut, amb la pell escatada encara brillant, es trobava Kael. Els seus ulls de color esmeralda resplendien a la llum del matí.

El cor d'Aidan palpitava. No es tractava només d'haver trobat un ésser d'una espècie que se suposava extinta, sinó de la responsabilitat que aquesta criatura representava. Es trobava sota l'ala protectora d'Aidan, el seu destí i el seu futur tan incert com el d'ell mateix.

Aidan li serví un platet de peix, que Kael va engolir amb una gana voraz. Malgrat la seva mida petita, Kael emanava una gran vitalitat. Monumental en estatura, amb les ales ja prou grans per cobrir la seva figura delgada. La pell estava coberta d'escates de color or, que brillaven sota la llum del sol, i la punta de la cua semblava un ganivet afilat.

Els dies següents transcorregueren com un somni. Aidan gaudia de la companyia de Kael, alhora que treballava en el seu corral i cuidava dels seus cavalls. Cada nit, l'omplia de pànic el pensament que algu pogués descobrir el seu secret. No obstant això, Kael semblava complaent en viure una vida d'ocultació. Potser era conscient de la seva singularitat, de la necessitat de protegir la seva existència per sobre de tot.

Un dia, mentre pasturava els cavalls a la falda de la muntanya, un tro de trons ressonà per tot el vall. L'aire es va fer més espès i un

vent fort es va llevar. Un grup d'homes arribà al poble, muntats en cavalls més grans i imponents que els que tenia Aidan. Duien una bandera negra amb un drac d'or, l'emblema del terrible senyor de la guerra.

Aidan se sentí gelar, reconeixent aquella terrible figura. Era el senyor de la guerra que vagava pel país, conquerint comarques i ciutats. Tots temien la seva crueltat i la seva obsessió pels dracs, i ara estava allà, al seu tranquil poble. En un moment, tot el seu món es va trastocar.

Sortosament, ni a els invasors ni al senyor de la guerra se'ls va passar per sobre cap indici de Kael. No obstant això, el seu subministrament de menjar i aigua es va veure seriosament reduït, ja que tots els recursos del poble es destinaven a l'exèrcit del senyor de la guerra.

Era una epoca crucial. Aidan, ara més que mai, sentia la pressió de la situació. Tenia a les seves mans una criatura que podria canviar el destí del seu poble i possiblement del món sencer. Però la por el paralitzava. "Tinc por per Kael, tinc por per mi" va murmurar Aidan mentre acariciava el cap de Kael, que havia crescut considerablement des del dia que va sortir de l'ou.

Aquella nit, sentà un estrany sentiment bullint dins seu. Una barreja de temor i coratge, d'excitació i desesperació. Es trobava al límit d'allò conegut, al marge d'un món antic i esotèric, una herència llunyana que anhelava ser despertada. Kael era un llegat, un testament viu de l'existència d'aquesta antiga raça. Era una prova que podria canviar-ho tot, que havia de canviar-ho tot.

Amb un sospir, Aidan mirà Kael als ulls. "Hem de lluitar, Kael. No només per nosaltres, sinó per tots. Pel nostre poble, per la llibertat. Tu ets l'esperança, Kael. Saps el que això significa? Saps el que hauràs de fer?"

Kael el mirà amb els seus ulls oliva, brillant sota la llum de la lluna. El seu alè, calent i tranquil, era com una suau promesa. "És temps de reclamar la nostra llibertat. És temps de fer front al senyor de la guerra."

Amb dures paraules, es va formar un lligam més fort entre els dos. El lligam d'un valent criador de cavalls i el darrer dels dracs, una aliança inquebrantable enfront de la tirania. Era un nou començament, i ells estaven a punt d'escriure la seva pròpia llegenda. Una llegenda que començava amb l'alè del drac.

